

HỒI THỨ SÁU KHÔNG NGỪNG DIỄN BIẾN

Tiểu Phi Thố không dự tính luyện tập ngay các võ học trong "Vô Nhai Khách tinh học" mà chủ ý học thuộc bằng hết, sau này rảnh rồi sẽ mang ra nghiên cứu sau. Ngờ đâu cuốn sách này ghi chép rất nhiều môn cực kỳ ảo diệu khiến chàng đọc tới đâu ngửa ngáy tay chân tới đó, chỉ muốn mau mau cho chóng thành tựu được liền mới cam tâm. Rốt cuộc Tiểu Phi Thố chọn hai môn "Vô tiềm đại cầm nã" và "Phục lạc túy tiên chỉ pháp" bởi vì nó phù hợp với chân lực yếu kém của chàng, lấy yếu quyết ảo diệu và nhu thắng cương làm căn bản.

Tiểu Phi Thố càng luyện tập càng say mê, hầu như chẳng có lúc nào ngơi nghỉ trừ ra mỗi buổi sáng mất chừng một giờ để đọc lại "Thuật biến hình" cho Vô Nhai Khách mà thôi.

Thời gian thoáng nhanh như chớp mắt, Tiểu Phi Thố học xong hai môn võ công, nhắm đốt ngón tay thì đã gần nửa tháng rồi. Tiểu Phi Thố giật mình nghĩ đến cố sự đang xảy ra ở Thiếu Lâm Tự và nghĩa huynh Triệu Minh Tuyên có lẽ sẽ lo lắng vì sự vắng mặt của mình lắm do đó buổi sáng vừa thức dậy là Tiểu Phi Thố dự định từ tạ Vô Nhai Khách liền. Chàng thấy ông ta đang đứng bất động, miệng lẩm nhẩm nhỏ nhỏ vừa định mở lời thì bỗng nhiên ông ta biến mất như ma quỷ vậy.

Tiểu Phi Thố cả kinh quay đầu nhìn một vòng cái cốc này đâu có rộng lớn là mấy vì vậy chàng thấy Vô Nhai Khách đứng tít mãi trong góc, mồm vẫn cứ lẩm bẩm khẩu quyết. Bất chợt ông ta lại biến mất, lần này Tiểu Phi Thố đã kinh nghiệm xoay người liền, quả nhiên ông ta đã đứng đằng sau chàng từ hồi nào rồi. Tiểu Phi Thố ngăn người kinh hãi tự nhủ "Mình tưởng đâu phải học hết "Thanh ho bí lục" tuần tự mới đến thuật biến hình cho nên cứ đọc bừa đi ngờ đâu ông ta lại luyện được nó rồi." Tiểu Phi Thố lại thấy ông ta di chuyển thân ảnh về một góc khác liền xoay người hô lớn :

- Cung hỉ tiên bối đại công cáo thành.

Chàng hô luôn mấy tiếng Vô Nhai Khách mới giật mình ngẩng đầu lên ngơ ngác hỏi:

Mới sáng sớm mà tiểu tử hô hoán om sòm cái gì vậy?

Tiểu Phi Thố thực tâm kính phục tài năng siêu việt của Vô Nhai Khách nên cúi đầu nói:

Tiểu bối thật mừng rỡ vô cùng, chỉ trong mười ngày mà tiên bối luyện được thuật biến hình cao siêu như vậy thì trên đời này không có ai tưởng tượng ra nổi.

Chàng định ninh Vô Nhai Khách sẽ vui vẻ trả lời, ngờ đâu ông ta thở dài náo nuột nói:

- Cái gì mà cao siêu, ta thất vọng hết sức nếu không có "Thanh hoa bí lục" để học môn "Thông huyền như lai thần công" thì không sao trợ giúp cho thuật biến hình hoàn thiện được rồi.

Tiểu Phi Thố ngăn người ra hỏi lại:

- Ủa? Tiểu bối mới thấy tiên bối biến hiện như ma quỷ đấy mà!

Vô Nhai Khách lắc lắc cái đầu, bước lại gần Tiểu Phi Thố giảng giải:

- Tiểu tử thấy đó là cao siêu, thực ra chỉ là cái vô mà thôi, có "Thông huyền như lai thần công" làm căn bản thì công phu này còn cao siêu không tưởng hơn nữa. Hiện tại ngươi còn nhìn thấy ta để kêu gọi tức là chẳng ra gì rồi.

Tiểu Phi Thố lên tiếng an ủi:

- Tiên bối không nên chán nản vội, chỉ trong vòng mấy ngày là tiểu bối mang "Thanh hoa bí lục" đến, tất nhiên từ từ tiên bối sẽ có ngày hoàn thiện được thôi.

Vô Nhai Khách vẫn thở dài chán nản:

- Tiểu tử an ủi ta vô ích, muốn luyện tập một môn thần công thượng thừa như "Thông huyền như lai" có khi mất cả đời người, ta đây gần đất xa trời còn thời giờ đâu nữa, hỡi ôi, giá mà duyên cơ run rủi cho ta gặp được "Thanh hoa bí lục" từ khi còn trai trẻ thì hay ho biết mấy!

Tâm sự của Vô Nhai Khách làm Tiểu Phi Thố cũng buồn lây, chàng thở dài nói:

- Quả đúng như vậy, gia thù của tiểu bối quá gấp rút không sao có thời gian để luyện tập môn nào cho đến nơi đến chốn cả. Tiểu bối gặp luôn mấy cơ duyên, từ Sanh Tử Thân Y cho đến Tiểu Diện Hoạt Phạt rồi "Thanh hoa bí lục" mà rốt cục chỉ có môn khinh công là khá nhất thôi. Phải chi nội công cao siêu hơn thì đâu đến nỗi bị Hắc Phiến Lão Quỷ đồn vào tử địa như vừa rồi .

Vô Nhai Khách hai mắt lóng lánh nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ cảm thông cho chàng, ông ta gật đầu rồi chợt hỏi:

- Tiểu tử tướng mạo đoan chính, tâm tư rộng rãi mà sao lại gặp tai nạn hoài, cánh tay phải lại bị phế liệt thì thua thiệt vô cùng, ta có một loại bổ dược tên là "Khí tân phục lực hoàn" rất hiệu nghiệm tuy nhiên gân cốt phải còn căn bản sống thì mới được, tiểu tử đưa tay cho ta xem đã nào.

Tiểu Phi Thố không muốn làm mất lòng nên vén tay áo cho ông ta xem xét và chẩn mạch trong lòng không hề có một hy vọng nào cả. Vô Nhai Khách hết chẩn mạch lại nắn Bóp, xem xét hoài đôi lông mày bạc trắng cứ nhíu lại khi thì ngạc nhiên khi thì giật mình. Có đến cả nửa giờ sau Vô Nhai Khách mới ngẩng đầu lên hỏi:

- Thương thế của tiểu tử kỳ lạ vô cùng, trong cánh tay Này có hai loại độc, một của Trung Nguyên một của Tây Vực, lại thêm một luồng chân khí cực hàn hợp lực công phá nữa, người không chết ngay quả là cao số lắm đấy.

Vô Nhai Khách ngừng lời, nhìn Tiểu Phi Thố dò xét một hồi mới nói tiếp:

- Bản tính ta cô độc và chẳng thích dính dáng đến chuyện võ lâm giang hồ, nếu người tin tưởng kể rõ nguyên nhân, lai lịch của mấy tên hung phạm thì may ra mới chữa tận gốc được.

Tiểu Phi Thố chưa hề tiết lộ với ai về thân thế và tên tuổi của mình, nếu Vô Nhai Khách bình thường như mọi người thì chắc hẳn chàng giấu luôn nhưng qua gần nửa tháng chung sống với ông ta chàng đã nảy nở một mối thân tình như cha con. Vả lại Vô Nhai Khách đã thề không bước chân ra khỏi Vong Mệnh cốc thì có tiết lộ

cũng chẳng sao mà có lợi ở chỗ giải toả được uất ức, u tình của mình, vì vậy Tiểu Phi Thố chậm rãi kể:

- Tiểu bối tên thật là Âu Trường Quân, con trai duy nhất của họ Âu Trường, gia phụ là Âu Trường Sanh, trước kia có qua Tây Vực học võ công rồi mới trở về Sơn Đông thành lập Hàn Trường Tiêu Cục để sinh nhai. Thân phụ tiểu bối tính rất hoà nhã; chẳng gây thù chuốc oán với ai, thậm chí khi đi bảo tiêu các ác ma đại đạo có quấy nhiễu thì cũng ôn hoà dàn xếp được hết, bất đắc dĩ mới phải chống cự bảo vệ hàng hoá. Vậy mà chẳng hiểu sao đêm nguyệt tận tháng ba cách đây năm năm cả Tiêu cục đang say ngủ thì có ba tên bịt mặt xông vào, nó chẳng nói chẳng rằng ra tay chém giết liền.

Dĩ nhiên thân phụ tiểu bối cùng với mấy tiêu sư chống cự rất dũng mãnh, nhưng ba cao thủ bịt mặt này cao siêu vô cùng đánh chết luôn hai vị tiêu sư, trong đó có vị họ Lương bị một loại võ khí đánh vỡ nát cả lồng ngực, hiện tại tiểu bối có chút nghi ngờ đó là Thiết Phiến của Hắc Phiến Lão Quỷ mà chưa tìm ra bằng cứ đích đáng. Trong cái đêm kinh hoàng đó, tiểu bối mới mười hai tuổi, võ công chỉ biết thế hộ thân nên không dám giao đấu với ai cả, có khi còn làm rối chân tay gia phụ thêm nữa, tiểu bối phục dưới gầm bàn thờ hé mắt trông ra thì chẳng thấy gia phụ và mấy vị tiêu sư đâu nữa mà ba tên bịt mặt ung dung chạy vào.

Bọn này tìm kiếm cái gì đó, lục soát không sót một chỗ nào. Đột nhiên có một tên có giọng nói lơ lơ hình như là ngoại nhân kêu lên "Đây rồi", lúc đó hắn đứng ngay bàn thờ mà tiểu bối ả núp, tiểu bối chỉ thấy được phần dưới của hắn, ngoài ra hắn đang lấy vật gì trên bàn thờ thì tiểu bối không biết. Tiểu bối tự nghĩ "Bàn thờ Phật tổ và tiên vị của nhà ta có gì đâu mà bọn này kêu lên "đây rồi" trong thời gian lưu lạc tiểu bối mới nghĩ ra duy nhất trên bàn thờ có một bộ kinh Phật mà gia gia mang từ Tây Vực về. Bộ kinh này hình dáng, chữ nghĩa, tên gì thì tiểu bối hoàn toàn không để ý đến mới thật vô tâm hết sức. Đột nhiên lúc đó gia mẫu tiểu bối từ ngoài ôm mặt chạy vào vừa gào thét vừa khóc thất thanh. Bà chẳng biết sống chết gì nữa, cầm thanh trường kiếm lẫn vào đánh với ba tên nọ ngay. Một tên quát lớn :

- Nhỏ cỏ tận gốc, huynh đài thanh toán cho mụ luôn đi.

Tiểu bối đang kinh hãi thì gia mẫu rú lên một tiếng khiến cho tiểu bối không sao chịu nổi liền vạch màn chui ra.

Tiểu bối vừa nghe được mấy tiếng : "Còn thành nhãi..." thì đã bị đánh một chưởng vào ngực, người còn đang lơ lửng đau đớn đến muốn chết luôn thì lại bị thêm một chưởng nữa nên ngất đi chẳng còn biết gì thêm nữa. Về sau này nghe Sanh Tử thân y kể lại mới hình dung ra được ba tên này đánh tiểu bối ba chưởng, chưởng cuối cùng hất bắn tiểu bối xuyên qua cửa sổ văng ra ngoài hoa viên phía sau luôn. Ba tên này chắc chắn một đứa nhỏ trúng luôn ba chưởng thì có là thần tiên cũng là vong mạng vì vậy không thèm chú ý đến nữa. Ngờ đâu cái mạng tiểu bối còn cao số, vừa lúc đó có một vị cao nhân là Sanh Tử thân y Hàn Vu Y đi qua, ông ta nằm phục trong hoa viên và tự lượng sức mình có xông ra cũng chỉ uống mạng mà thôi bởi vậy đành cắn răng nhìn bọn ác tặc lộng hành.

Tiểu Phi Thố kể đến đây không sao cầm được nước mắt, nỗi đoạn trường đau xé ruột gan nên bật khóc nức nở. Vô Nhai Khách cũng cúi đầu mặc cho chàng khóc

lóc thảm thê bởi vì ông ta biết rằng con người phải khóc lóc mới giải toả ức chế dồn nén trong đầu óc. Tiểu Phi Thố lau nước mắt, đã kể được thì thuận miệng kể tiếp luôn:

- May mắn sao tiểu tối lại rót ngay chỗ núp của Sanh Tử Thân Y. Vị ân nhân này liền dùng công lực tạm thời duy trì mạng sống cho tiểu bối, đến khi bọn ác tặc rút đi hết mới đem tiểu bối về Thảo Dược am cứu chữa. Đúng ra mấy loại độc chất này hung hiểm thật nhưng Sanh Tử Thân Y thừa sức hoá giải, không may là phát chương cực âm hàn cuối cùng phá huỷ các huyết đạo rất nặng nề và nó lại dung hoà cùng với mấy chất độc nên dược liệu không sao có hiệu nghiệm. Sanh Tử Thành Y nói rằng chỉ có một cách duy nhất là tiểu bối phải tìm ra thần công xuất xứ từ cửa phật tự mình hoá giải nó dần dần mới được. Trong khi chờ đợi, Sanh Tử Thân Y phải dùng thủ pháp để ức chế dồn toàn bộ chất độc vào cánh tay phải do đó mới bị liệt như vậy. Tiểu bối được Sanh Tử Thân Y truyền cho khẩu quyết Vô Tướng Công nhưng môn này cao siêu quá, muốn đạt hoả hầu phải từ mười năm trở lên. Vì vậy tiểu bối chỉ học qua loa mà thôi.

Vô Nhai Khách ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Tiểu tử học Vô Tướng Công rồi lại được Tiểu Diện Hoạt Phật truyền công lực Tu la tán hoa thần công nên chân lực không thuần nhất thành ra vô tình lại làm hại thêm mà thôi.

Tiểu Phi Thố nhanh nhẩu hỏi:

- Nói thật với tiên bối, hiện tại tiểu bối có luôn khẩu quyết "Thông huyền như lai thần công" nếu học tập nó có hại thêm không ?

Vô Nhai Khách gật đầu trả lời:

- Một khi Nhâm, Đốc hai mạch đã không thông thì bất cứ loại nội công nào luyện tập cấp thời đều có hại cả.

Ông ta suy nghĩ một lúc, vẻ mặt chợt sáng lên vui vẻ nói tiếp:

- Ta nhớ ra rồi, trước kia ta có học một môn quái thuật, cũng là chương pháp nhưng chỉ một chiêu tên gọi "Loạn chân phi giả". Thật ra nó cũng tầm thường thôi nhưng trong trường hợp của tiểu tử lại trở thành quái chương hay độc chương đấy.

Phàm con người ta đã say mê vào học thì gặp trường hợp khó khăn thì càng thích thú hơn, Vô Nhai Khách không cho Tiểu Phi Thố rời khỏi Vong Mệnh cốc nằng nặc bắt chàng phải học xong độc chiêu này đã. Tiểu Phi Thố đã biết tình ý của Vô Nhai Khách nên đành ưng thuận học luôn, càng mau chừng nào càng rời nơi đây sớm chừng nấy. Vô Nhai Khách khoải chí bắt đầu giảng giải cho Tiểu Phi Thố cách dùng chân khí tuần hoàn từ huyết nào đến huyết nào, cách dồn ép độc chất thoát ra huyết Lao Cung ra sao.

Tiểu Phi Thố phải mất hết một ngày mới thuộc hết khẩu quyết. Ngày hôm sau chàng ngồi xếp bằng tròn dưới nền đá, trước mặt là một tảng đá to bằng cái chum đựng rượu, chẳng biết Vô Nhai Khách đã lấy ở đâu ra.

Tiểu Phi Thố lẩm nhẩm một lượt các khẩu quyết xong, nghe tiếng Vô Nhai Khách ngồi phía sau nói : "được rồi" Chàng mới bắt đầu hành công lưu chuyển chân khí. Phương pháp của chiêu "Loạn chân phi giả" rất kỳ lạ, trước tiên dùng công lực

tấn công độc chất rồi nửa chừng chạm vào huyết Kiên Ngung để dẫn dụ đối phương đi theo mình hợp thành một lực rất mạnh và ô hợp phát ra huyết Lao Cung trên lưng bàn tay. Tiểu Phi Thố vận hành xong quát lên một tiếng, quả nhiên hữu chuông đã cử động được, nó gượng gạo đánh vào tảng đá kêu "bốp" một tiếng, Tiểu Phi Thố nhìn kỹ thì tảng đá chẳng suy suyển gì, duy nhất có chút khác lạ là nơi đánh vào biến thành màu đen sẫm liền. Vô Nhai Khách kêu lên:

- Được đấy , tiểu tử xử đúng cách rồi.

Thấy Tiểu Phi Thố mỉm cười, ông ta nghiêm mặt nói:

- Có lẽ ngươi cười chiêu thức này vô dụng chứ gì ? Tiểu tử nên hiểu điều này chỉ là bước khởi đầu cánh tay của ngươi cử động được nhưng còn gượng gạo và chậm chạp lắm, người chuyên tâm luyện tập đi, bao giờ nó mềm mại uyển chuyển mới là thành công được.

Tiểu Phi Thố theo lời ông ta ngày hôm đó tập luôn mấy chục lần, quả nhiên cánh tay cử động mềm dẻo dễ dàng hơn và tảng đá cũng bị chấn động nứt mất một mảnh nhỏ, đồng thời nơi đánh vào có màu đen sẫm hẳn lại.

Vô Nhai Khách lại nói:

- Tiểu tử có tiến bộ lắm tuy nhiên mỗi lần ngươi đánh ra lại phải vận công chậm chạp thì địch thủ tinh ý sẽ biết ngay, từ tối nay tới sáng mai phải lam nhâm cho thật thuộc lòng tâm và ý đều là một đến mức muốn đánh là phải đánh như sấm sét, muốn thu lại thì chân khí bất động ngay.

Cứ như thế mỗi ngày Vô Nhai Khách đều kèm cặp cho Tiểu Phi Thố, đến ngày thứ tư thì phát chuông đánh ra không còn âm thanh gì nữa mà tảng đá bị phản chấn nứt ra làm đôi liền. Hiện tại tảng đá này có màu đen kịt và óng ánh trong khi đó phạm vi màu đen ở cánh tay Tiểu Phi Thố đã giảm bớt đi được một chút. Vô Nhai Khách vui vẻ nói:

- Tiểu tử cứ giữ cánh tay bất động như trước kia, khi gặp chân chính thủ phạm thì bất ngờ xuất chiêu "Loạn chân phi giả" tài thánh hấn cũng không sao tránh được.

Tiểu Phi Thố cũng vui lây vừa cười vừa nói:

- Cái tên "Loạn chân phi giả" khó nhớ vô cùng. Chi bằng tiểu bối gọi chiêu này là "Tàn chi tuyệt thủ" có khi dễ nghe hơn.

Vô Nhai Khách gật đầu, thật ra đối với ông ta võ học mới là niềm say mê chân chính, cái tên chẳng qua chỉ là đặt ra để phân biệt mà thôi. Đã lỡ thì cho chót luôn, Tiểu Phi Thố không giấu giếm nữa đọc luôn toàn bộ "Thanh hoa bí lục" cho Vô Nhai Khách nghe, ông ta đã có sẵn sở học nên về cầm nã, chuông pháp, chỉ pháp pháp v.v... chỉ một lần là đã hiểu biết ngay, duy nhất có "Thông huyền như lai thần công" rất cao siêu thâm thúy thì không sao một hai ngày mà thuộc được, Vô Nhai Khách bèn hỏi:

- Ta đã nói với tiểu tử một lần rồi, môn thần công này tới tay ta muộn quá không đủ thời gian để luyện tập cho thật đến nơi đến chốn được, người bất tất phải đọc nữa, khi nào rảnh rồi thì chép cho ta một bản là xong.

Tiểu Phi Thố cũng nóng ruột nên nghe lời ông ta, cả hai trong ngày hôm đó chia tay liền. Tiểu Phi Thố được Vô Nhai Khách hướng dẫn ra khỏi cốc bằng con

đường khác thông mãi trên lưng chừng núi, bởi vì cái lỗ mà Vô Nhai Khách đã dùng tay để khoét và kéo Tiểu Phi Thố qua thì đã bị ông ta bít kín lâu rồi.

Tiểu Phi Thố hiện tại công lực tăng tiến lên rất nhiều, dùng khinh công lướt như chim bay về hướng Đãng Phong. Dĩ nhiên trong hơn nửa tháng cảnh sắc vẫn y như cũ chẳng đổi khác một tí nào nhưng về biến chuyển thì sôi động vô cùng. Tiểu Phi Thố chỉ cần giả vờ vui vẻ mời rượu mấy tay giang hồ nhanh nhẩu lựa lời hỏi khéo là biết hết ngay. Hiện tại mỗi người đều minh bạch "Tiểu như lai mặt kinh" và "Cốt Đả Bác Đô" chính là "Thanh hoa bí lục". Nghe tin vị thủ toà Đại Như Cáp Tự đích thân vào Trung Nguyên với hai vị hùng La Hán và toàn bộ cao thủ Nhất Cao Đường, mười hai Hoạt Phật liền rời Thiếu Lâm Tự đi lên Lũng Tây để điều giải ngờ đâu hai bên đều khẳng khái bảo thủ ý kiến của mình do đó xảy ra xung đột long trời lở đất. Tiểu Phi Thố cười hì hì hỏi luôn:

- Họ đánh nhau long trời lở đất mà mấy vị đại ca chịu ngồi lại Đãng Phong này không đi xem nào nhiệt được sao.

Mấy vị đại ca "tạm thời" kia thử dài trả lời:

- Cả hai phe Thiên Trúc và Tây Vực đều có vô công cao siêu khôn lường đến cả đại sư Thiếu Lâm tự, chưong môn Côn Luân, Võ Đang, Cái Bang cũng phải e ngại toạ thủ bàng quan bọn tiểu tốt chúng ta chẳng khác nào con sâu cái kiến, có nhìn thấy mặt trời cũng chẳng biết đây là đâu.

Thực ra bọn "anh hùng" vừa kém vừa nghèo, đào đâu ra tiền bạc để đi mãi tận vùng Lũng Tây. Tiểu Phi Thố cũng lơ như không biết cứ giục uống cho tới khi say mèm thì lẳng lặng thanh toán tiền bạc rồi bỏ đi. Cái hẹn hai tháng với Tiểu Diện Hoạt Phật ở Ôn Hoàng cũng gần tới nên Tiểu Phi Thố lập tức đăng trình đi tắt qua Vu Giáp Sơn cho mau lẹ hơn. Một hôm Tiểu Phi Thố đến ngoại vi Thù Dương thì trời đã tối nhìn thấy Ngọc Dương khách điểm sạch sẽ và có một gian tửu điểm rất lịch sự liền bước vào. Trong tửu điểm chỉ có mấy người nên Tiểu Phi Thố liếc mắt qua một vòng đã quan sát được hết.

Đột nhiên lòng ngực chàng như đánh trống trận. Tít phía trong có một cặp nam nữ đang ngồi nói chuyện, nữ nhân chẳng phải Hào Dương cô nương Tư Mã Viên Viên thì còn ai vào đây nữa. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa nở hiện tại cứ nhẩn tít lại ra chiều buồn bực vô cùng. Tiểu Phi Thố vừa mừng vừa chán nản, vui mừng vì gặp lại được người đẹp trong mộng, chán nản vì nàng đã có người ngồi chung bàn rồi nam nữ đi chung với nhau thì mười phần hết chín phần là có tình cảm với nhau. Chàng giả tảng như không thấy, đi đến một cái bàn trống gần đó định ngồi xuống thì bất chợt Viên Viên cô nương ngẩng mặt lên. Nhãn tuyến giao nhau một cái đã nghe Viên Viên kêu lớn:

- Tiểu Phi Thố đại ca, thật là...

Câu nói dừng nửa chừng, Viên Viên đỏ mặt lên tự thẹn vì mình có vẻ mừng rỡ và hấp tấp quá. Hành động này trái với bản tính ôn nhu và cương quyết của nàng, chứng tỏ nàng vẫn dành tình cảm sâu đậm cho chàng. Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm bước lại gần chào hỏi:

- Tư Mã cô nương cũng có nhã hứng xuất trang đi xem nào nhiệt nữa sao, huynh đài đây chắc là nhị đệ tử của Dương Bích Sơn trang phải không?

Trước kia Viên Viên có nói cho chàng biết Tư Mã Công có hai đệ tử, Lưu Dã Minh thì chàng đã đụng chạm rồi, còn lại chắc là người đệ tử thứ hai nên mới nói trước như vậy. Nam nhân kia dung mạo cũng vừa phải và trạc tuổi Tiểu Phi Thố vậy, hắn ta nhú mày trả lời:

- Huynh đài là ai mà biết tới Dương Bích sơn trang và Võ Tử Mỹ này.

Viên Viên vội mời Tiểu Phi Thố ngồi rồi giới thiệu hai người với nhau, thì ra đúng là Võ Tử Mỹ là nhi sư huynh của Viên Viên có ngoại hiệu Thanh Kháng thư sinh. Đúng ra cái ngoại hiệu này nghe chẳng êm tai lắm nhưng Võ Tử Mỹ rất khoái chí vì hắn vẫn tự nhận kiếm pháp của mình phóng khoáng và bao la vô cùng. Hình như Võ Tử Mỹ cũng để ý cô tiểu sư muội kiêm tiểu trang chủ giống như Lưu Dã Minh nên hắn nhăn mặt rất khó chịu với Tiểu Phi Thố, chàng chưa kịp hỏi han gì thì hắn đã lạnh lùng nói trước:

- Tên họ gì mà khó nghe quá.

Tiểu Phi Thố quay lại cười duyên với hắn:

- Tiếc rằng đây là ngoại hiệu, phải chi tại hạ có họ Tiểu thì cũng đặt tên là Phi Thố cho khoái.

Võ Tử Mỹ sầm mặt xuống nói có vẻ gằn giọng :

Tại hạ lại rất ghét mấy con thỏ chết nhát và ghét luôn những người nào dấu dấu điểm điểm tên thật của mình, chắc chắn không lương thiện gì!

Viên Viên thấy Võ Tử Mỹ ăn nói sỗ sàng thì tức giận nói lớn tiếng:

- Nhị ca, phong cách Dương Bích Sơn đâu có thô lỗ với người khác hết sức vô lý như vậy? Tiểu Phi Thố đại ca đây có niềm đau khổ riêng mới bắt buộc phải tạm thời che dấu tên họ đấy chứ.

Võ Tử Mỹ nghe Viên Viên một tiếng đại ca hai tiếng đại ca thì càng thêm ghét mặt Tiểu Phi Thố nhưng không dám đôi co với nàng, hắn "hừm hừm" mấy tiếng trong miệng rồi ngồi im.

Tiểu Phi Thố cười tủm tủm hỏi Viên Viên cô nương:

- Kể từ cái đêm tại hạ và cô nương chia tay, trong lòng vẫn ghi nhớ ân tình hoài, chẳng hay Tư Mã cô nương có việc gì phải xuất trang vậy ?

Võ Tử Mỹ nghe Tiểu Phi Thố nói "kể từ cái đêm... chia tay" thì cơn ghen tức nổi lên, chàng vừa dứt lời hắn đập bàn đánh chát một cái quát lớn:

- Thì ra ngươi là thủ phạm phá hoại Dương Bích Sơn.

Tiểu Phi Thố ngăn người ra chẳng hiểu đầu đuôi tại sao, chàng nhìn Viên Viên thì nàng hồ thẹn đỏ bừng mặt lên, đã toan mở lời giải thích nhưng ấp úng mãi mà chưa tìm được lời. Võ Tử Mỹ trợn mắt lên quát tiếp:

- Chính ngươi đêm hôm đó xâm phạm Dương Bích Sơn trang quá nhiều gây ra đầu mối tiểu muội, đại ca ta xung đột nhau. Huynh muội ta phải lìa khỏi trang lưu lạc giang hồ cũng vì ngươi mà ra cả, còn giả vờ ngây thơ nữa ư?

Tiểu Phi Thố nhăn nhó nói với Viên Viên:

- Võ huynh đây nói lung tung cái gì, tại hạ chẳng hiểu tí nào cả.

Chàng vừa dứt lời thì Võ Tử Mỹ không dần được cơn nóng ra tay tát một cái thực mạnh, miệng la lớn:

- Người dám phỉ báng họ Võ này ăn nói lung tung thì to gan thật đấy.

Tiểu Phi Thố vẫn ngồi yên, Viên Viên vội vàng chồm qua bàn cản trở, miệng kêu:

- Nhị ca đừng manh động.

Tiểu Phi Thố và Võ Tử Mỹ ngồi gần nhau thì Viên Viên làm sao can thiệp kịp cái tát bất ngờ này. Tay của Võ Tử Mỹ đến đã sát má trái của Tiểu Phi Thố, chỉ thấy nhoáng một cái chẳng biết chàng ra tay thế nào mà hai ngón đã kẹp cứng uyển mạch của hần liền. Đây là chiêu "Kim tịch phục thủ" trong "Vô tiêm đại cầm nã", Chính Tiểu Phi Thố mới ra tay lần đầu cũng phải ngỡ ngàng về sự ảo diệu và chuẩn xác của nó, chàng cười nhẹ nói:

- Việc gì nên từ từ giải thích, chẳng lẽ Võ huynh luôn luôn đón tiếp bằng hữu bằng võ lực hay sao ?

Hắn hoảng sợ vô cùng tròn mắt nhìn Tiểu Phi Thố trong khi Viên Viên thở phào ra một cái rồi ngồi phịch xuống ghế. Nàng hít một hơi rồi nói:

- Nhị ca càng ngày càng lỗ mãng, phi Thố đại ca đây mà hung ác thì nhị ca bê mặt mất rồi.

Trong lúc Viên Viên đang nói Tiểu Phi Thố đã buông tay Võ Tử Mỹ ra, hắn thở ra ảo não nói:

- Như thế này cũng đủ bê mặt rồi còn gì. Tiểu tử này vừa tuấn tú vừa cao siêu thảo nào tiểu sư muội chẳng coi Lưu sư huynh và nhị ca ca vào mắt một chút nào cả.

Viên Viên toan dùng lời an ủi hắn thì Võ Tử Mỹ đã bật dậy lồm lũi bỏ ra ngoài, đến cửa tửu điểm còn cố quay lại nói thêm:

- Nhị ca ca cũng chẳng trở về Dương Bích Sơn trang đâu, ba huynh muội chúng ta ly cách từ đây, tiểu sư muội đã có hắn bao bọc thì con sợ gì ai nữa.

Tiểu Phi Thố thấy tên này có vẻ uỷ mị như nữ nhân thì phát phì cười hì hì một hồi. Võ Tử Mỹ cả giận giậm chân một cái rồi đề khi vọt người đi luôn mặc dù đang ở nơi phố xá đông đúc. Ngoài đường có tiếng đổ vỡ, la lối um xùm, chắc là Võ Tử Mỹ đã xô phải mấy người buôn bán đang đi lại rồi. Tiểu Phi Thố thấy nơi vạch cửa vết chân của Võ Tử Mỹ hằn sâu tới ba phân thì cũng thầm khen ngợi nội lực hơn người của hắn. Chàng gật đầu khen ngợi, lập tức lại lắc đầu chê trách thái độ của hắn liền, cử chỉ này khiến Viên Viên không sao nhịn cười được. Viên Viên mặt đỏ lên, lấy tay bịt miệng lại trông càng duyên dáng dễ thương hơn khiến Tiểu Phi Thố phải nhìn không chớp mắt được nữa. Viên Viên bĩu môi nói:

- Mới cách xa mấy tháng mà võ công đại ca tiến bộ vô cùng, chúng ta đang ở trong quán xá mà cứ trợn mắt lên không sợ người khác cười cho ư ?

Tiểu Phi Thố giạt mình đánh thót một cái nói chữa liền:

Viên Viên cô nương trông rất khác thường với lần gặp gỡ ở Dương Bích Sơn trang cho nên tại hạ mới nhìn đấy chứ.

Quả thật Viên Viên cũng hơi khác lạ, nàng có vẻ âu sầu, nét mặt không tươi tắn hơn hờ như ngày trước nữa bởi vì gia cừ chưa trả xong thì tiếp tới phải bước chân lặn lội trên giang hồ, trong lòng lại mang thêm nỗi u tình nữa nên mới thay đổi như vậy. Viên Viên thở dài cúi gằm mặt xuống lí nhí nói:

- Tiểu muội muội với đại ca ca hoàn cảnh giống nhau cùng một lứa bên trời lận đận, chẳng lẽ đại ca ca cứ khách sáo cô nương này cô nương nọ hoài sao.

Tiểu Phi Thố không nói gì nhưng câu sau đã thay đổi cách xưng hô liền:

- Tiểu muội muội kể cho ngu huynh nghe lý do tại sao lại phải rời khỏi Dương Bích sơn trang và đã lưu lạc những nơi nào đi.

Viên Viên gật đầu cầm chung trà uống cạn để thăm giọng rồi chậm rãi kể chuyện. Thì ra bắt đầu từ cái đêm hôm đó Lưu Dã Minh ngày nào cũng tìm cách tra gạn nàng khiến sinh hoạt rất khó chịu. Viên Viên bản tính rất cứng cỏi, cự tuyệt mấy lần khiến cho Lưu Dã Minh càng thêm tức tối. Hai người vì vậy mỗi ngày cãi nhau có đến hàng chục lần, sau cùng chịu hết nổi Viên Viên mới lấy cớ đi thăm thúc phụ ở Đông Quan, định một mình lặn lội tìm kiếm cho ra manh mối gia cừ. Lúc còn ba người Võ Tử Mỹ đã ngấm ngấm say mê tiểu sư muội của mình rồi nhưng lại không dám lộ rõ vì e ngại Lưu Dã Minh.

Cái hôm Viên Viên ra đi thì hấn lẳng lặng thu xếp đi trước, rồi đứng dọc đường đòi cùng đi với nàng. Viên Viên cự tuyệt hoài mà hấn vẫn lì lợm đi theo do đó về sau này cứ để mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm. Võ Tử Mỹ rất khôn khéo, hấn chủ động lửa lâu ngày gần rom cũng bén nên dù Viên Viên có hăm hực hay trách mắng bao nhiêu cũng cứ cố nhịn. Dè đâu đến Thù Dương này lại xảy ra gặp gỡ Tiểu Phi Thố, hấn vừa bề mặt vừa thất vọng mới đành phải chịu mất người đẹp về tay kẻ khác. Thảo nào mà Viên Viên cảm khái mới nói ra câu "Cùng một lứa bên trời lận đận". Tiểu Phi Thố thở dài nói:

- Tiểu muội chân tâm thì đại ca chẳng giấu giếm nữa, đại ca ca tên là Âu Trường Quân, gia phụ là Âu Trường Sanh tổng tiêu đầu của Hàn Thương tiêu cục đấy.

Đột nhiên Viên Viên kêu lên thất thanh:

- Hàn Thương tiêu cục ở Sơn Động phải không?

Tiểu Phi Thố vừa gật đầu trả lời "Chính thị" thì Viên Viên đã mau mắn hỏi luôn:

- Như vậy cả hai vụ án này đều liên quan tới nhau, tiểu muội muội cùng với đại ca cố phanh ra manh mối mới được, cái này mà ra tất cái kia cũng rõ luôn.

Tiểu Phi Thố ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa ? Viên Viên muội tử nói thê là sao ?

Viên Viên bèn hạ giọng nói chỉ vừa đủ nghe:

- Lúc tiểu muội muội rời khỏi Dương Bích Sơn trang đã có tạt qua Sơn Đông và gặp gỡ Phương Minh Chủ rồi. Ông ta đã điều tra ra một manh mối là phụ thân tiểu muội có ghé một người bạn ở Doanh Châu Thương Điểm, trong lúc ăn uống đã tiết lộ sơ lược với người này. Theo lời kể thì phụ thân tiểu muội có nói thoáng qua sẽ đến Hàn Thương tiêu cục để tìm kiếm cái gì đó. Người bạn ngăn cản nói rằng hiện tại Hàn

Thương tiêu cục đâu còn nữa, chỉ là toà nhà hoang phế mà thôi. Phụ thân tiểu muội cười nhạt nói qua chuyện khác như vậy chắc chắn ông ta vẫn giữ ý định cũ, Tiểu muội đoán chắc hai sự việc có dính dáng nhau là như vậy.

Tiểu Phi Thố trầm ngâm nghĩ ngợi, tuy rằng có lẽ đúng như lời Viên Viên ước đoán nhưng còn biết bao nhiêu câu hỏi chưa được sáng tỏ và quan trọng nhất là tại sao ai cũng nhắm vào Hàn Thương tiêu cục để tìm kiếm vật gì đó. Từ trước tới giờ gia phụ đâu có quen biết hoặc nhắc nhở gì đến Dương Bích Sơn Trang đâu. Chàng đang nghĩ ngợi thì bất ngờ Viên Viên nhăn tít đôi mày liễu, áp ứng hỏi:

- Lúc thảm sát xảy ra, đại ca ca có mặt ở đó không?

Tiểu Phi Thố tủm tủm cười, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tiểu muội muội hỏi có ý gì vậy?

Viên Viên cắn môi, liếc qua liếc lại có vẻ bồn chồn khó nghĩ lắm. Nàng suy nghĩ rất lâu mới cương quyết hỏi:

- Tiểu muội muội hỏi điều này thật không phải, chẳng qua là tiểu muội muội nghe kể toàn gia Hàn Thương tiêu cục đều tử nạn hết rồi cơ mà?

- Tiểu Phi Thố nghe nhắc đến vết thương lòng thì đau đớn bù ngùi lộ ra cả nét mặt, chàng uống một hơi hết chung rượu rồi mới chậm rãi kể lại một lượt các diễn biến ra sao giống như đã kể cho Vô Nhai Khách nghe nửa tháng trước đây Viên Viên nghe xong thì trời đã tối hẳn, nàng rung rung nước mắt nói:

- Cuộc đời của đại ca ca bất hạnh hơn tiểu muội muội rất nhiều nhưng từ đây trở đi chúng ta...chúng ta...

Nàng cúi gằm mặt xuống nên Tiểu Phi Thố chẳng biết sắc diện ra sao, chỉ nghe lộp độp lại mấy chữ chúng ta mà thôi. Chàng ngậm ngùi nói tiếp:

- Chúng ta phải một dạ một lòng kết hợp nhau để tìm ra thủ phạm, báo thù cho song thân mới xứng đáng ngang cao mặt sống với đời.

Viên Viên vẫn cúi gằm đầu xuống nhưng lắc lắc rồi lí nhí nói, âm thanh chỉ nhỏ như tiếng thở mà thôi:

- Chúng ta...vĩnh viễn an ủi lẫn nhau, sống vai đi khắp giang hồ tâm thù trả hận.

Lời nói chẳng khác gì lời thú nhận yêu đương khiến cho Tiểu Phi Thố rung mình một cái, vừa mừng vừa khoan khoái không sao kể xiết. Nữ nhân, nhất là nữ nhân tuyệt thế vô song, hoa nhường nguyệt thẹn như Viên Viên mà đã dám nói thật nỗi lòng của mình ra như thế thì trên đời còn gì hạnh phúc hơn đối với nam nhân. Tiểu Phi Thố cũng hạ giọng, run run nói như một lời ước thệ:

- Đại ca ca cùng tiểu muội muội vĩnh viễn cùng nhau đi khắp bốn biển giang hồ kể từ đây. Dù cho bất cứ biến chuyển gì cũng không bao giờ hiệp đáp tiểu muội muội đâu.